

## เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน



## กำลังใจ ....ไม่มีหมด

นางสาวปิณานุช รัชชี

หอผู้ป่วยพิเศษ 81 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

จากเด็กสาวต่างจังหวัดที่กำลังจะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีพลังเปี่ยมล้น เต็มไปด้วยความฝันจากเด็กสาวที่ไม่เคยห่างจากอ้อมกอดของครอบครัว ขาดประสบการณ์ การใช้ชีวิตเพียงลำพัง เพียงเพราะเหตุนี้ ฉันจึงเลือกเรียนต่อมหาวิทยาลัยไกลบ้าน ในขณะที่บรรดา เพื่อนๆ ของฉัน ต่างหาที่เรียนต่อในขณะที่ตนเองไฝฝัน ชะมักเขม้นเตรียมความพร้อม เพื่อสอบชิงแข่งขัน ถึงแม้ว่าบางคน อาจต้องจากบ้าน ไปเรียนในสถานที่ไกลๆ ก็ตาม แต่นั่น คือความฝันที่ทุกคนพยายามที่จะไขว่คว้ามันมาให้ได้ กลับมาที่ตัวฉัน ทั้งตื่นเต้นและกังวลในทุกๆ อย่าง เพราะฉันรู้สึกว่านี้คือสิ่งสำคัญที่ทำให้ครอบครัวภูมิใจ และถือว่าเป็นการเติบโตขั้นแรกของการก้าวสู่ชีวิตการทำงาน ความคิดและความรู้สึกตอนนั้น ปะปนจนก่อให้เกิดความกังวลใจ ฉันเลือกเรียนในคณะวิศวกรรม เน้นละ ฉันต้องทำให้ได้ ในใจตอนนั้นมีทั้งความกลัวและความกังวลต่างๆ มีมายมายเหลือเกิน ในวันประกาศผล ฉันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ฉันสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ วินาทีนั้นฉันทั้งตื่นเต้นดีใจแต่ความดีใจของฉัน ก็อยู่กับฉันไม่ได้นาน ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนโดนฟ้าผ่า เมื่อครอบครัวของฉันไม่สนับสนุนให้ฉันเรียนวิศวกรรม ด้วยเหตุเพราะครอบครัวของฉันเห็นว่างานด้านวิศวกรรมนั้นไม่เหมาะกับผู้หญิง การตัดสินใจเบี่ยงเบนจุดหมายของชีวิตการเรียนและการทำงาน จึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

ฉันจึงเลือกที่จะเรียนผู้ช่วยพยาบาลที่ระยะเวลาในการเรียนน้อย แต่มีงานทำและมั่นคง ใช้ระยะเวลาในการศึกษาเล่าเรียนเพียง 1 ปี ที่สำคัญมหาวิทยาลัยที่เรียนไม่ได้ไกลจากที่บ้านมากนัก ทำให้สามารถเดินทางกลับไปเยี่ยมครอบครัวได้บ่อยๆ ลดความคิดถึงลงได้บ้าง ทุกครั้งที่ฉันได้กลับไปเยี่ยมครอบครัวเหมือนกลับไป เต็มพลังชีวิตให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้มีแรง มีพลังกาย พลังใจที่เข้มแข็งในการศึกษาเล่าเรียน ให้สำเร็จตามความคาดหวังของบุพการีอันเป็นที่รัก

ในวันที่ครอบครัวรอคอยก็มาถึง ใช่แล้ว ฉันเรียนจบและกำลังจะมืงานทำในอนาคตอันใกล้นี้ ความสำเร็จของฉันต่างทำให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างฉันมีแต่รอยยิ้ม แต่นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้น เมื่อก้าวเข้าสู่ชีวิตการทำงาน ความคาดหวังที่เกิดขึ้นหลังจากนี้ มิได้หมายถึงครอบครัวที่ต่างต้องการให้มีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานที่ดีเท่านั้น แต่นั่นหมายถึง ความคาดหวังที่เกิดจากผู้ร่วมงาน รวมถึงญาติและผู้ป่วยที่เราเข้าไปให้การดูแลต่างต้องการการดูแลที่มีคุณภาพจากมืออาชีพ

ถึงแม้ว่าการเลือกเข้ามาเส้นทางสายนี้ จะทำให้การใช้ชีวิตไม่ปกติเหมือนอาชีพอื่นๆ กิน นอนไม่เป็นเวลา 1 ใน 3 ของวัน ใช้ไปกับการทำงาน นาฬิกาชีวิตไม่ตรงกับครอบครัวคนรอบข้าง บางครั้งชีวิตวนลูบครั่งแล้วครั่งเล่า แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ฉันจะเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้า หรือ หหมดไฟในการทำงาน ความรู้สึกภาคภูมิใจในการได้ดูแล ได้ช่วยเหลือผู้ป่วยให้สามารถกลับไปทำหน้าที่ของตนเอง ในครอบครัว ในสังคม คือสิ่งที่ทำให้ฉันมีกำลังใจ มีแรงจูงใจในการทำงาน หากเลือกแล้วในเส้นทางนี้แล้ว เราไม่จำเป็นต้องเก่งที่สุดแต่ขอให้ทำดีที่สุด ในจุดที่เราเลือกเดิน “มาทำงานที่เรารักกันเถอะ”